

SIEM PRAAMSMA'S

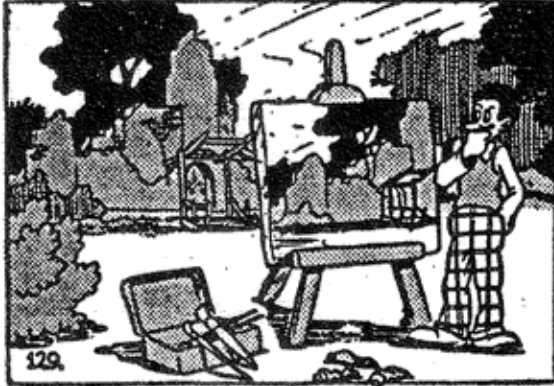
Humpo Hot'sflots

deel 4

Het Levende
Schilderij

TEKST EN TEKENINGEN DOOR SIEM PRAAMSMA

129. Met mensenhanden gemaakt!

Humpo Hotsflots voegde het laatste restje groene verf van zijn penseel aan zijn broek af, raapte zijn tubetjes bij elkaar en keek met welgevallen naar het Kunstwerk dat hij zoëven had beëindigd.

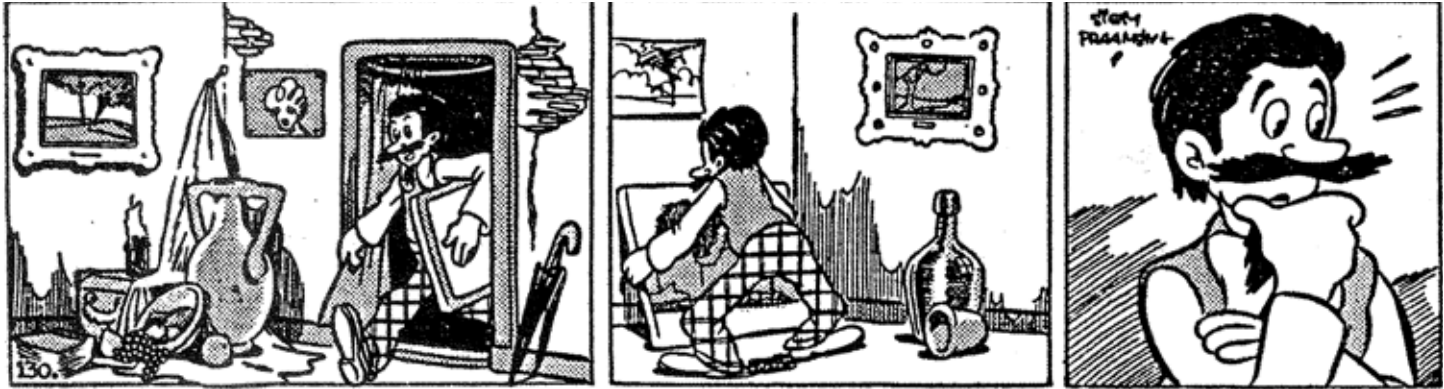
„En dat dat nu met mensenhanden gemaakt is.....” fluisterde hij eerbiedig. „Het

is niet te geloven..... Tja, Humpo Hotsflots je hebt het wel eens meer tegen jezelf gezegd, temeer daar anderen het nooit wilden zeggen, maar je bent en blijft een groot schilder”. Een vervaardiger van zielsverheffende doeken...!”

Na deze verstandige woorden te hebben uitgesproken haalde hij het zielsverheffen-

de doek van de ezels, die „Ja!” wilde zeggen, maar plotseling bedacht hij; dat hij maar een houten ezels was en daarom zijn mond dichthield. Humpo Hotsflots raapte al zijn spullen bij elkaar, nam de opvouwbare ezels op zijn nek en het schilderij onder zijn arm en wandelde weg, terwijl het al aardig donker begon te worden.

130. Eten? Te gewoon . . .

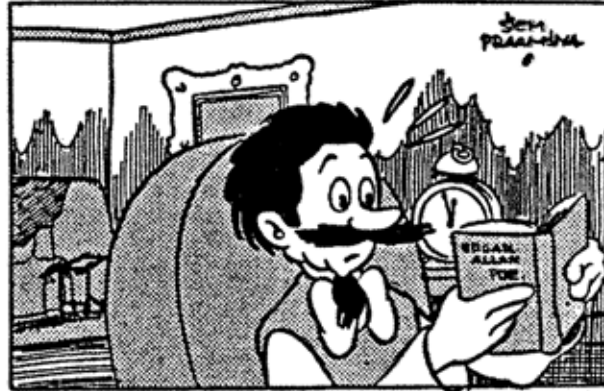
Na een half uur lopen had Humpo Hotsflots zijn huis bereikt. Hij woonde op nummer 11 wat een raar getal is, en verder vijf hoog, wat heel gewoon is. Tenminste voor een kunstenaar. Hij stapte zijn verworpen omgeving binnen met de „Eenza-

me Vrouw bij Lantaarnpaal” aan de muur en het stilleven in de hoek, waar niemand aan mocht komen, om er stof af te nemen. omdat hij er aan bezig was. En terwijl hij zijn nieuwe product een goed plaatsje gaf in een hoek van de kamer, dacht hij bij

zichzelf, dat hij voor vandaag genoeg had gewerkt.

„Het is nu geen tijd meer voor kunst”, zei hij, terwijl hij met zijn duim over zijn kin wreef. „Wat zullen we nu eens gaan doen? Eten? Hm, te gewoon. Slapen? Nee, dat is nog veel gewoner.....”

131. Lezen!

Na kort beraad besloot Humpo Hotsflots een boek te gaan lenen bij zijn buurman die ook Kunstenaar was, net als hij. De buurman bleek zwaar te lijden te hebben van inspiratie, maar was nog net genoeg bij kennis om Humpo met een armbeweging te kennen te geven dat hij maar een boek moest uitzoeken. Humpo zocht een boek uit en keerde tevreden naar zijn honk terug.

„Ziezo”, zei hij, terwijl hij zich met een

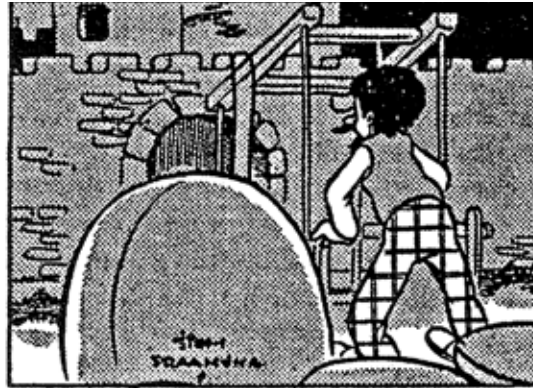
zucht in een armstoel liet glijden en het boek opensloeg. „Lezen!”

Het was een griezelig boek van een zekere meneer Poe, die trouwens wel meer griezelige boeken heeft geschreven en die je later maar eens lezen moet als je tijd hebt. Humpo kwam er tenminste helemaal van onder de indruk, zo, dat hij bijna niet meer van zijn boek durfde opzien, omdat hij bang was dat er plotseling een kat met

één oog voor hem zou zitten, die dreigend zijn voorpoot naar hem zou uitstrekken en brullen: „Moet je nog peultjes?” Met een grafstem.

Toen het precies twaalf uur was, moest Humpo ondanks zichzelf tóch nog even naar zijn schilderij kijken. Hij draaide zijn hoofd om, keek, en..... hield zijn adem in van verbazing.

132. Een in geode staat verkerend kasteel

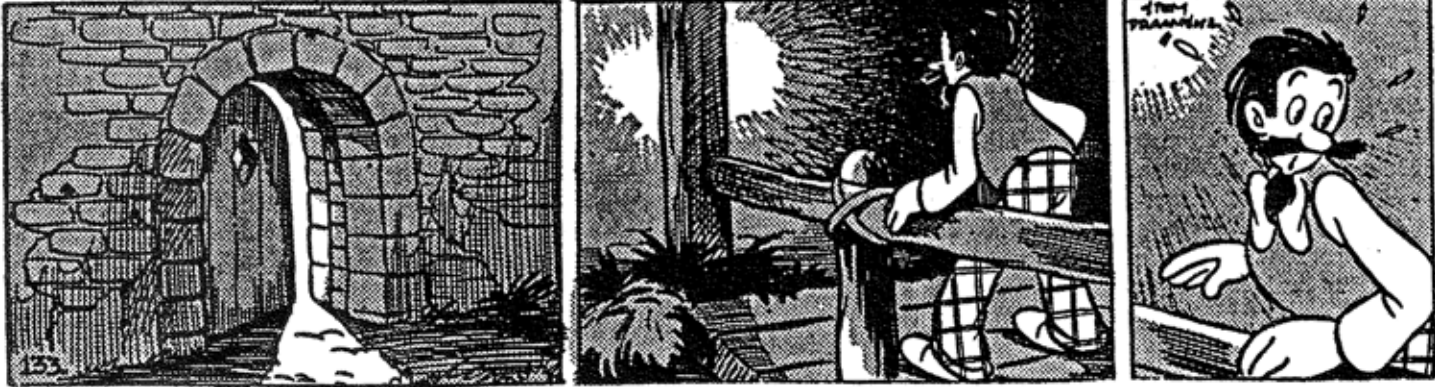

Wat Humpo Hotsflots zag, was dan ook wel de moeite waard om verbaasd over te zijn. Het schilderijtje dat hij die dag gemaakt had van een oude ruïne en dat in de hoek van kamer had neergezet opdat niemand er tegen kon lopen, was verdwenen...

En in de plaats daarvan was, als het tegen de muur geprojecteerd stond, een in goede staat verkerend kasteel gekomen. Het was hier en daar wel een beetje doorzichtig, maar het zag er erg solide uit. Humpo Hotsflots geloofde zijn ogen niet. Hij deed

zijn arm ervoor, om dan plotseling weer te kijken, maar het beeld verdween niet. Het schilderij bleef weg en het kasteel stond daar, alsof het nooit ofte nimmer ergens anders had gestaan of zelfs maar een ogenblik was weggeweest.

133. Een streep licht

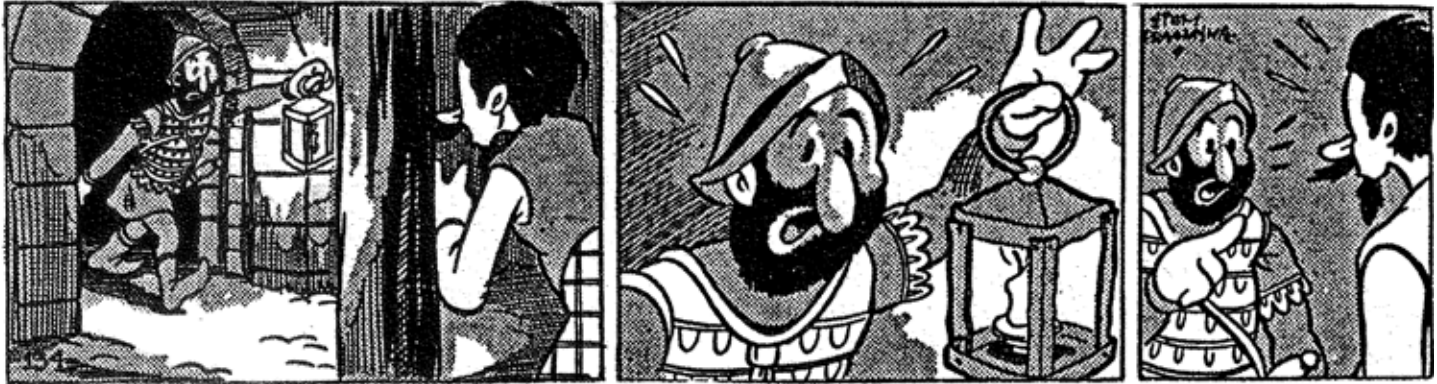

Humpo Hotsflots was nog lang niet over zijn eerste verbazing heen, toen er nieuwe dingen gebeurden. Om het kasteel heen liep een slotgracht en over die slotgracht lag een ophaalbrug, waar Humpo vlak voor stond. En aan de andere kant van de gracht in de open muur was een stevige houten poort gebouwd en die ging nu langzaam open. En toen deze poort op een kier stond

kwam er een smalle streep licht naar buiten spelen, een streep, die steeds breder werd. Toen de deur helemaal open was, zag Humpo eerst niets anders dan een witte lichtbol, omdat zijn ogen natuurlijk aan het donker gewend waren. „Wat zou dat zijn?” vroeg onze kunstenaar naar zich af, terwijl het licht nader kwam. „Ik begrijp er niets van.....”.

Nu zijn we van Humpo wel gewend, dat hij niet vlug van begrip is, maar jullie zullen me toch wel moeten toegeven, dat dit een rare situatie was, waarin hij verkeerde. En het werd nog raarder, toen hij omkeek. Zijn atelier was verdwenen en al wat hij zag was de nevelige horizon in de verte...

134. Antiek gekleed heerschap

134. Het licht bleek te horen bij een vreemd, antiek gekleed heerschap, dat Humpo Hotsflots al spoedig in de gaten kreeg. Hij deed een paar passen dichterbij, hief de lamp op en bleef enige ogenblikken zwijgend naar de schilder staan kijken.

„Zijt gij vriend of vijand?” vroeg hij dan „Zo gij vriend zijt, zal ik u naar mijn

meester, Graaf Richard Rijckenburg v. den Brockenhoven geliden. Zo gij vijand zijt, zegt het dan en wij zullen u de oorlog verklaren!”

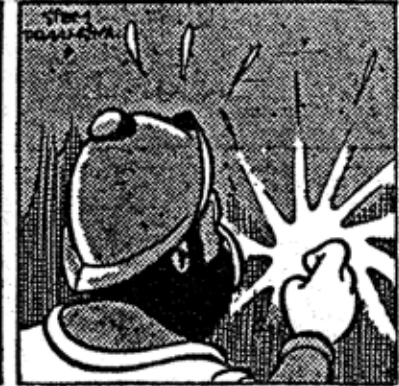
Humpo vond dit een vreemde toespraak, maar hij liet niets merken.

„Ik ben vriend”, sprak hij en zette een

betrouwbaar gezicht. „Vraag uw meester of hij mij ontvangen wil!”

„Gij komt zeker uit een ver en vreemd land”, vroeg de poortwachter onbescheiden. „Ik meende 't reeds aan uw kleding te zien. En dat gij edelman zijt, lijdt geen twijfel. uw fiere gestalte en heldere blik zeggen mij dit.....”.

Humpo Hotsflots - Deel 4: Het Levende Schilderij

135 Humpo Hotsflots richtte zijn fiere gestalte op en stapte achter de antieke poortwachter aan, terwijl hij zijn heldere blik liet rondwaren over de pleinen en binnenvlaatsen, waar langs zijn geleider hem bracht. Een maal binnen het kasteel ge-

komen leidde de wachter Humpo Hotsflots door een massa gangen en hield eindelijk stil voor een dikke massief eikenhouten deur, waarachter stemmengerucht klonk. „Mijn meester heeft bezoek!“ sprak de poortwachter. „Indien de edele heer een

moment zou willen wachten, zal ik hem aandienen“.

De edele heer wilde wel even wachten. De bediende klopte op de deur, draaide de klink om en liep naar binnen.

136. Welke is uw edele naam?

136 Even later kwam de bediende terug, liet Humpo Hotsflots in de kamer treden en sloot de deur direct achter hem.

„Welaan, welaan!” sprak een dikke man in een witte jurk, die op Humpo afkwam, toen hij binnen was. „Nog een late gast!” Hij stak zijn hand naar Humpo Hotsflots uit, die deze schudde, „Vergun mij, mij voor te stellen”, vervolgde de dikke, nadat

hij Humpo's hand tot appelmoes geknepen had. „Mijn naam is Richard Rijckenburgh, Graaf van den Brockenhoven. En laat u tegelijkertijd de hand schudden door Karel Krappensteyn, Ridder van Modderhagen”. Humpo schudde eveneens de hand van Ridder Karel.

„En laat ons thans vernemen, wie gij zijt, en welke uw edele naam is!” sprak de

dikke graaf zijn bolle gezicht een en al verwachting..

„Mijn naam is..... eh..... Homphots, Markies van Flotsendael”, sprak Humpo, die een beetje onder de indruk was gekomen van al die grote en vooral lange namen”, en het doet mij een geweldig genoegen met uwe Hoogheden te hebben kennis gemaakt”.

137. Het nieuwste snuffje uit Parijs

137 „Komaan”, zei de Graaf, nadat ze een paar minuten over het weer hadden gepraat”, ik vind dat het bedtijd is”. En hij wees naar een zandloper, die op een tafel in de zaal stond. „Wat een geweldige uitvinding toch, hè zo'n instrument om de tijd te meten. Het is het nieuwste snuffje uit

Parijs"! Ik kreeg het een week geleden, het werd mij gebracht door een speciale koerier. Het is beter dan een zonnwijzer, want hier heb je ook iets aan, als de zon onder is..... Maar kom, ik zal Ulieden uw kamers laten wijzen door een bediende". De graaf klapte driemaal in zijn dikke

handen, waarop onmiddellijk een kaalgeschoren jongeman met een dom gezicht verscheen, die boog als een knipmes. „Breng de Markies Humphots naar zijn verblijven!" gebood Graaf Richard Rijckenburg van den Brockenhoven.

138. De bediende weet hoe het hoort

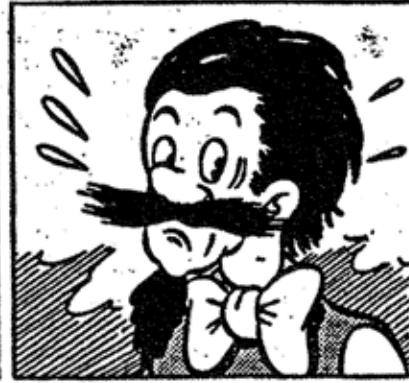
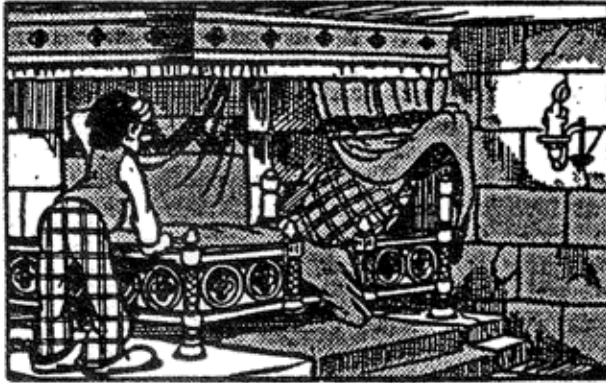
138 Humpo Hotsflots, die nog steeds niet goed begreep, wat er aan de hand was, liep zwiingend achter de kale bediende aan over een paar koude, stenen gangen, die maar matig verlicht werden door olielampjes en kaarsen. Toen ze op een gegeven ogenblik bij een poortvormige ingang gekomen waren, bleef de bediende eensklaps

staan en boog zijn hoofd weer naar de stenen vloer. „Die weet hoe het hoort”, dacht Humpo Hotsflots bij zichzelf. „Dat is een man die weet, hoe men kunstenaars dient te behandelen. Als ik geld bij me had kreeg hij een tientje foo!” De bediende vertrok echter weer, zonder één woord gezegd te hebben en liet een weliswaar in zijn

eigenwaarde gestreelde, maar toch wel een beetje angstige Humpo achter.

„Kom kom, niet aarzelen”, sprak hij zichzelf moed in, „er zijn je wel gekker dingen overkomen dan dit...” En hij stapte zonder zorgen, maar met een kloppend hart zijn slaapvertrek binnen.

139. Een bed uit 1300

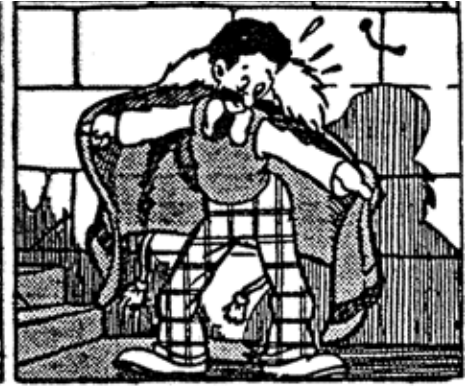
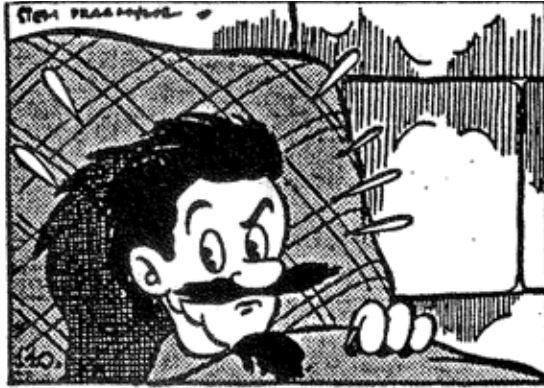

139 Humpo Hotsflots trad dus zijn slaapkamer binnen. En ik geloof, dat hij nu pas begon in te zien, dat hij iets heel gewoons aan het beleven was. „Als ik niet wist, dat het niet kon, zou ik zeggen, dat ik in de twaalfde of dertiende eeuw verzeild was geraakt”, mompelde Humpo, ter-

wijl hij met de ene hand op een ongemakkelijk uitzierend ijzeren bed leunde en met de ander over het voorhoofd streek. „Dit bijvoorbeeld”, ging hij verder”, is een bed uit 1300, daar ben ik zeker van! En dat”, en hij liet zijn blik rusten op een oude wapenrusting, die aan de muur was opgehangen”, is

een wapenrusting uit het jaar 1200!” Ik vrees Humpo”, zei hij hoofdschuddend tegen zichzelf „ik vrees, dat je weer eens in 'n allerdwaaste situatie verzeild geraakt bent. Dit kussen bijvoorbeeld..... Het is zo hard als een plank, zoals dat toen gewoonte was.....”

140. Een kussen van steenkool

140 Humpo Hotsflots overwon een ogenblik zijn tegenzin tegen het harde kussen en kroop in bed, terwijl hij vergat zijn kleren uit te trekken. Dat was trouwens maar goed ook, want hij lag er nog geen twee tellen in, of hij sprong alweer op de

begane grond. „Het lijkt waarachtig wel, of men dat kussen heeft gevuld met steenkool!” zei hij, terwijl hij in het rond keek, of hij iets warm kon vinden om aan te trekken.

Aaha, daar hangt een een jas! Er zitten wel

geen mouwen in, maar dat was in die tijd blijkbaar ook gewoonte.....”

Hij knoopte het koord met kwastjes, dat er aan hing om zijn middel, deed een paar stappen en vond, dat hij er nu echt genoeg uitzag om in een middeleeuws kasteel te logeren.

141. *Het lijkt wel een schilderij*

141 „Ik moest maar eens een luchtje gaan scheppen”. vond Humpo Hotsflots, gehuld in zijn dertiende eeuwse kamerjas. „Ik meen dat ik ergens een balkonnetje heb gezien, dat er erg gastvrij uitzag”.

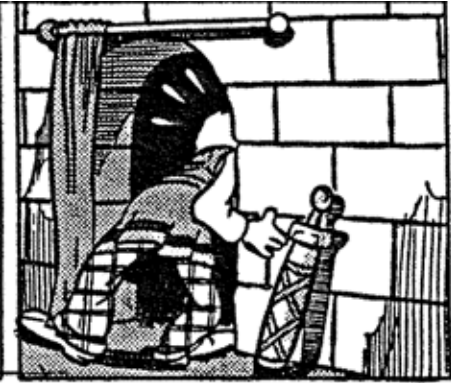
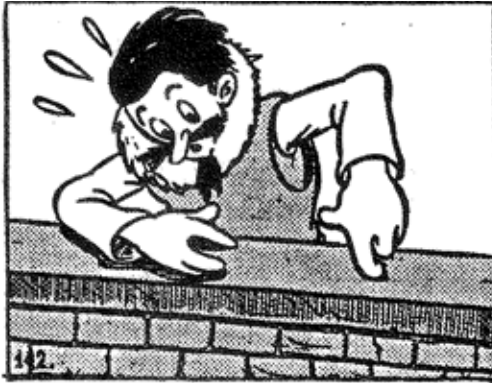
Hij wandelde naar het bedoelde balkon

toe, dat gezellig door het maanlicht overgoten werd.

„Het lijkt wel een schilderij”, vond Humpo, wiens kunstenaarsziel hem nooit verliet. „Het is prachtig weer! Maar ik moet nu toch eens rondkijken, of ik mijn atelier niet ergens zie liggen!” Hij herin-

nerde zich namelijk plotseling de vreemde manier, waarop hij het kasteel te zien had gekregen en hoe hij was binnengekomen. Maar hij zag niets anders dan wijde vlakten en velden waarop hier en daar een armoedig huisje geplaatst stond. En toen hoorde hij eensklaps de ruzie.

142. Verschil van mening?

142 Humpo Hotsflots hoorde beneden zich ruzie-achtig stemmen klinken. En nu houdt Humpo helemaal niet van ruzie, dat weten jullie misschien wel. En zeker niet, als het zo'n mooie maannacht is als toen. „Tjonge,” dacht hij, terwijl hij zich voorover boog over het balcon-muurtje. om

het beter te kunnen horen. „Het lijkt wel, of daar verschil van mening heerst. Dat is vervelend. Ik geloof, dat het ergens uit een kelderraampje komt! Zou er daar soms een vergadering van de tweede kamer plaats hebben. De ruziestemmen werden harder. „Och, och,” zuchtte Humpo, „dat er nu

nooit eens vrede kan heersen op aarde, zelfs niet in de dertiende eeuw! Zou ik er misschien iets aan kunnen doen? De gemoederen een beetje tot rust te brengen?” Hij besloot, in ieder geval maar eens te gaan kijken, omdat er van slapen op dat harde bed toch niets kwam.

143. In keldergewelven

143 Humpo Hotsflots sloop zachtjes de gang op en daalde de eerste de beste trap, die hij tegen kwam, af. Die trap werd gevolgd door een andere en die weer door een volgende, net zo lang, tot Humpo ontdekte, dat hij in de keldergewelven terecht geko-

men was. Het geluid van de ruzie was steeds sterker geworden en Humpo had dan voorlopig ook niets anders te doen dan het geluid als het ware achterna te lopen, tot hij het had ingehaald. Hij sloeg nog twee hoeken om, en toen stond hij voor een kel-

derdeurtje, waarachter de bron van al dit geluid zich bleek te bevinden.

„Ziezo, dat is dat!“! zei Humpo tevreden, „nu eens luisteren, wat de oorzaak van al die onenigheid is!“

144. Een komplot!

144 Humpo's nieuwsgierigheid moest helaas al gauw plaats maken voor verontwaardiging. Een stem, die Humpo herkende als die van ridder Karel Krappensteyn, sprak:

„Mannen, als we dus morgenochtend het kasteel veroverd hebben, neem ik de Graaf voor mijn rekening en dan staat mij niets meer in de weg. Dan wordt ik Graaf Karel

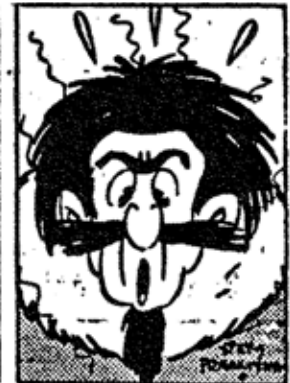
Krappensteyn van Modderhagen tot den Brockenhoven. En jullie benoem ik allemaal tot mijn adjudanten. Dan zal er een betere tijd aanbreken voor ons allemaal!” Er steeg een gejuich op na deze woorden van Ridder Karel.

„Zo, zo”, sprak Humpo Hotsflots zachtjes „dus wat ik voor een ruzie aanzag was he-

jemaal geen ruzie maar een complot om dit Graafschap te veroveren! Maar daar zal ik een stokje voor steken. Zowaar als ik Markies Humphots van Flotsensael heet!”

En hij nam een kloek besluit en deed de grendel, die openstond, met een smak dicht zodat de samenzweerdere opgesloten zaten als ratten in de val!

145. Een boze man met een bijtje

145 „Dat heb ik hem netjes gelapt”, meende Humpo Hotsflots toen hij de grendel op de kelderdeur gedaan had, waarachter Ridder Karel en zijn mannen bezig waren samen te spannen tegen zijn gastheer, Graaf Richard Rijckenburgh van de Brockenhoven. „Die zijn voorlopig niet

meer los! Hun verdiende loon. Moeten ze maar geen oorlog ontketenen! Nergens voor nodig! En nu ga ik direct de Graaf waarschuwen, dat ik een stelletje verraders gevangen heb genomen voor hem. Wat zal hij opkijken!”

Hij was echter nog niet zo ver. Voorlopig

keek alleen Humpo zelf nog maar op, toen hij, nadat hij om een hoek was geslagen, een boze man op zich toe zag hollen. Het was een erg boze man, want hij had een bijtje in zijn hand en de bewegingen die hij daarmee maakte, lieten geen twijfel aan de bedoelingen die hij ermee had,

146. In een donkere ruimte

„Wat moet gij daar?” riep de baardige man, toen hij vlak voor Humpo stilhield en een beweging met zijn bijl maakte. „Sta of ik gooi, begrepen?” Humpo Hotsflots begreep dat maar al te goed, zo goed, dat hij enkele ogenblikken later vergat te praten. Een tweede woest uitzierende man erbij. Deze

was gewapend met een stok, waaraan een ronde bal was bevestigd, die helemaal bedekt was met punten van hard ijzer.

„Spionneren hè?” zei de eerste woesteling, die Humpo b' een arm gegrepen had. „Maar dat zal de nieuwe graaf u wel gauw afleren?” „Ik ben de Markies Humpots

van Flotsendael!” zei Humpo schuchter, „en ik weet van de nieuwe Graaf niets af”.

„Dat zult uw dan gauw genoeg weten!” veronderstelde de bewaker met de snor. Hij opende een deur in de muur en de bewaker met de baard schopte Humpo zo hardhandig als hij kon een donkere ruimte binnen.

147. Markies Humphots van Flotsendaal in een kerker

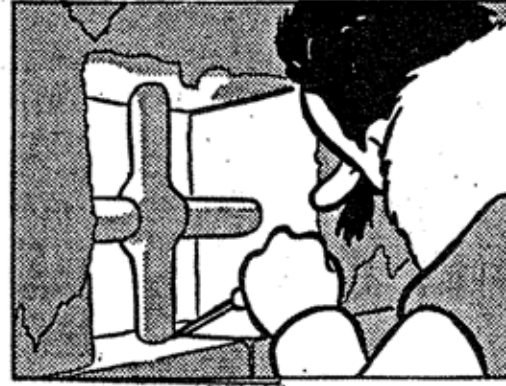
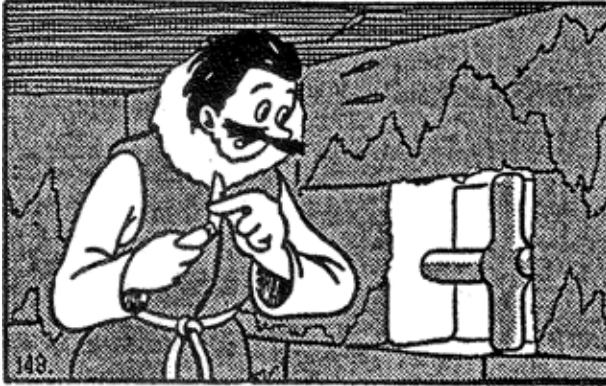

147 Toen Humpo Hotsflots weer zover was bijgekomen dat hij zonder moeite „A” kon zeggen en kon kijken zonder overal, waar hij keek, kleurige sterretjes en vurige ballen te zien, keek hij eens rond zich heen en bevend, dat hij in een echte middeleeuwse kerker terecht was gekomen.

„Ohé”, dacht hij angstig, „ik geloof niet, dat dit ooit meer goed afloopt!”
De Markies Humphots van Flotsendaal in een kerker geworpen! Wie had dat ooit durven dromen?” Hij bevoelde zijn bonzend hoofd en ontdekte dat hij allereerst behoefte had aan frisse lucht. Nu, frisse lucht

was er nu niet bepaald veel in deze kerker. Het was een vochtig, bedompt hok met stenen muren, die hier en daar begroeid waren meteen soort wier, dat glibberig aanvoelde. Er was een heel klein raampje in, dat nog voorzien was van een dikke gekruiste tralie.

148. Een zakmes

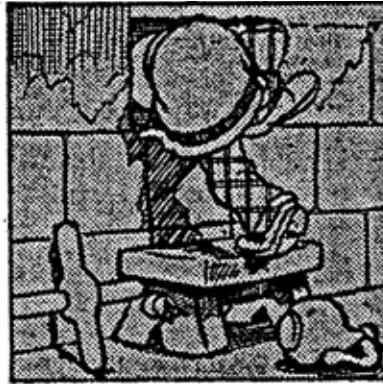
148 Maar Humpo zou niet geweest zijn wie hij was, als hij nu bij de pakken neer was blijven zitten. Hij herinnerde zich namelijk plotseling, dat hij in zijn broekzak een zakmes moest hebben, waar hij mis-

schien de tralies mee zou kunnen bewerken. Hij vond het mes en ging dapper aan de slag. Na een uur was hij zover, dat om alle vier de plaatsen, waar de tralies in de muur

verdwenen, behoorlijke gaten waren gewroet.

„Nu is het tijd om te handelen” zei Humpo zachtjes. Hij greep de tralies met beide handen beet en rukte....

149. O, jakkie!

149 Het zakmes van Humpo Hotsflots had goede diensten bewezen, want na een paar flinke rukken kwam er beweging in de tralies. En het duurde niet lang, of Humpo rolde met tralies en al over de vloer.

„Nu is het ergste leed geleden”, vond onze markies. „Nu nog even door dat

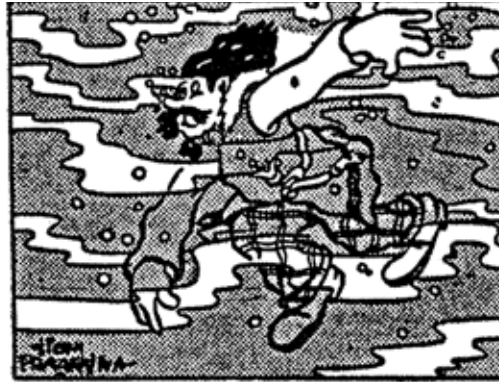
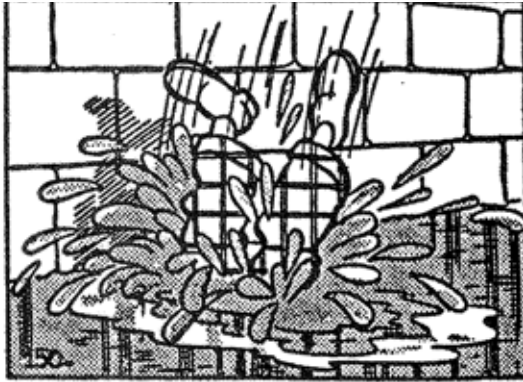
raampje kruipen, gauw naar de Graaf hollen en hem van het complot vertellen dat ik ontdekt heb. Als het nu maar niet te laat is.....

Hij klom op het bankje, dat onder het raam stond en stak zijn hoofd naar buiten.

Hij wong zich centimeter na centimeter naar buiten - want het raampje was erg smal - en liet zich eindelijk naar beneden vallen.

„O jakkie!” riep hij dan uit, toen hij om zich heen keek.....

150. Een modderige plas

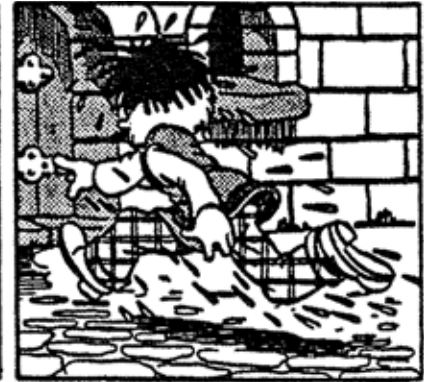
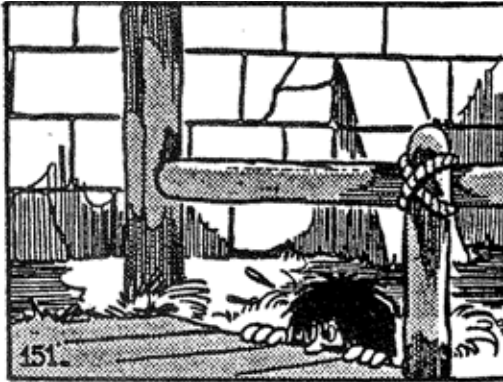
150 „O jakkie!" had Humpo Hotsflots geroepen, toen hij, nadat hij uit het kerker-raampje was gesprongen naar beneden gekeken had. En dat was geen wonder, want enkele meters onder zich zag hij een modderige waterplas, waarvan hij vermoedde, dat het de slotgracht was. Maar het was

natuurlijk te laat om terug te keren. Probeer zelf maar eens, als je in het water dreigt te vallen, rechtsomkeert te maken. En al heet je dan ook Humpo Hotsflots, dan kun je er niets meer aan doen. Humpo viel in het water en het enige, wat hij kon doen was, zo speedig mogelijk weer boven zien

te komen. En dat deed hij dan ook.

Brrr, blsrrrr, blubber", zei hij sputtend, toen hij zijn hoofd weer boven water had. „Ik mag dat wel, zo'n ijskoud bad in de winter!" En hij begon met krachtige slagen te zwemmen.

151. De Markies ziet niets

151 Na ongeveer twintig minuten schoolslag zag Humpo Hotsflots de ophaalbrug weer voor zich opdoemen. Hij keek nog even gauw naar links, maar van zijn atelier was geen plank te bespeuren. Dies trok hij zich op en keek met zijn neus over

de rand, of er soms onraad te bespeuren viel.

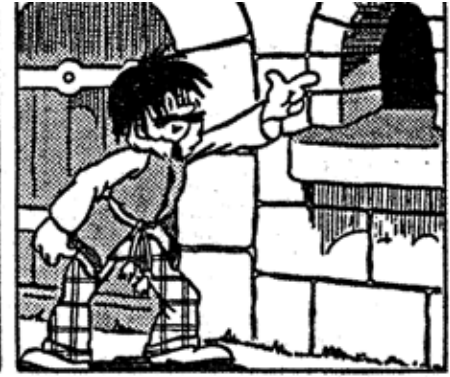
„Zie ik wat? of zie ik niks?” vroeg Humpo. „Ik geloof, dat ik niks zie. Dan moet ik maken, dat ik in het kasteel kom, want ais het te laat is.....”!

De poort bleek nog steeds open te zijn

en Humpo was gelukkig de weg naar de voordeur over alle binnenplaatsen en pleinen nog niet vergeten. Zo kwam hij dus betrekkelijk voorspoedig, hoewel nat, koud en met haren die geplakt over zijn ogen hingen, bij de poort aan, die de hoofdingang van het kasteel was,

152. Een raampje gemaakt door de god van de schilders

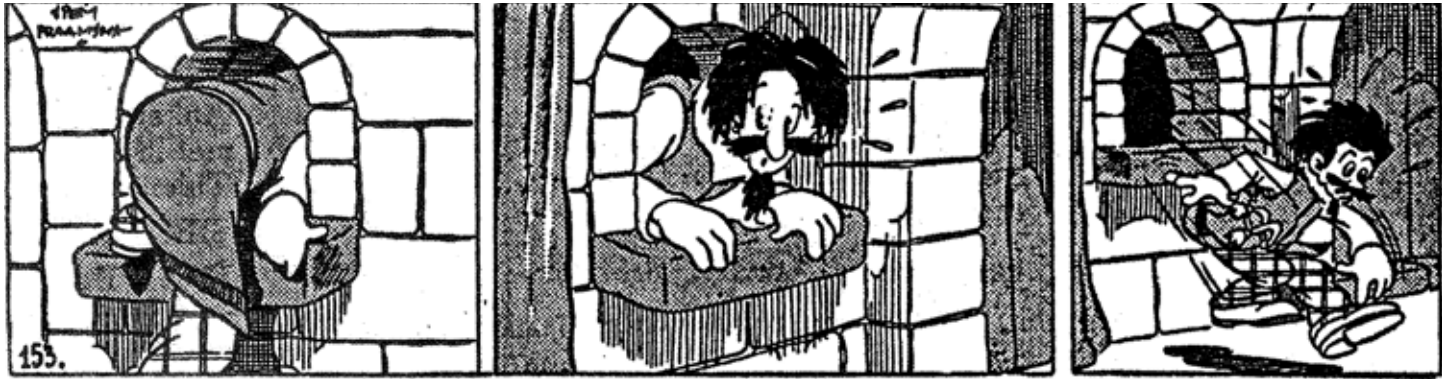
152. „Als alles zo voorspoedig gaat, dan is de pech niet ver!” vond Humpo Hotsflots, toen hij tegen de voorpoort drukte. Deze poort was namelijk gesloten en Humpo had vergeten, er een sleutel van te vragen aan Graaf Richard. Humpo schudde

zijn hoofd, dat de spatters in het rond vlogen.

„Nee,” zei hij, „nu kan ik de hoop wel opgeven, om ooit nog op tijd bij de Graaf te komen, om hem van het complot te vertellen..... Wat nu te doen?” Maar toen

klaarde zijn gezicht op. „Kijk, een uit de hemel gezonden raampje!” juichte hij. „Dat is daar vast en zeker in gemaakt door de God van de Schilders!” Kom, ouwe raampjes-klimmer! Pak je benen op en toon, wat je kunt. Laat zien, dat je nog iets anders kunt dan verf aan een lap smeren”!

153. De Graaf is gered

153. Humpo Hotsflots voegde de daad bij het woord en trok zich aan het raampje op.

„Wat ben ik blij, dat ze in de dertiende eeuw het glas nog niet uitgevonden had-

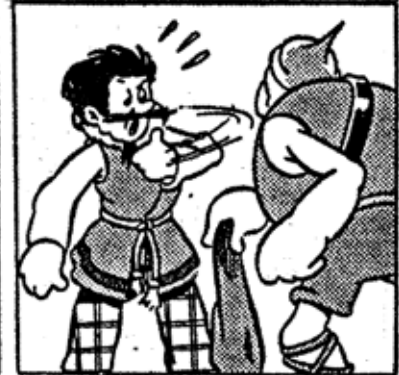
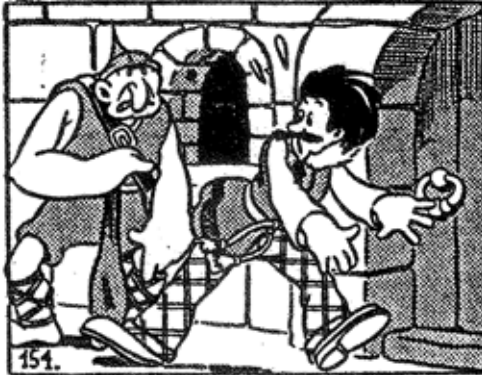
den”, vond hij, zich naar binnen werkend”, Anders was dit verhaal heel anders afgelopen.!

Hij keek eerst weer voorzichtig links en rechts, klom dan op het vensterbankje en

deed het kleine sprongetje naar beneden.

„Gelukkig, ik ben binnen” mompelde hij. „Nu kan me niets meer gebeuren! Ik ben gered en de Graaf ook. En ridder Karel van Krappensteijn heeft het nakijken”,

154. Door raamklimmen verboden

154. Humpo Hotsflots had echter, wat hem wel eens meer gebeurt, te vroeg gejuicht. Hij had namelijk buiten de bewaker van de voordeur gerekend, die op het gerucht van Humpo's neerkomende voeten op de stenen vloer afkwam. Hij was gewapend

met een grote knuppel en een onvriendelijk gezicht. „Hola!” zei hij, terwijl hij met zijn linker-wijsvinger naar de grond wees. „Door raam geklommen! Verboden! Orders van de Graaf!” „Niets mee te maken”, zei Humpo dapper, want hij vond, dat hij

zich niet meer op zijn kop moest laten zitten. „Ik ben de Markies Humphots van Flotsendael en ik trek me van doodgewone poortwachters niets aan! Ik ben een Markies en Markiezen kunnen altijd doen en laten wat ze willen”,

155. Pak aan!

155. De bewaker was het blijkbaar niet met Humpo's redenering eens. „Nee!” zei hij krachtig. „Moet gevangen nemen. Niks aan te doen! Orders zijn geen kijken-zonder-lachen-spelletjes. Spijt me”. Mee naar de kerker!” „Dat zou je wel willen, aap!” brulde Humpo Hotsflots strijdlustig. „Je moest eens weten, wat ik met jullie koste-

lijke kerker heb uitgehaald? Hier, pak aan!”

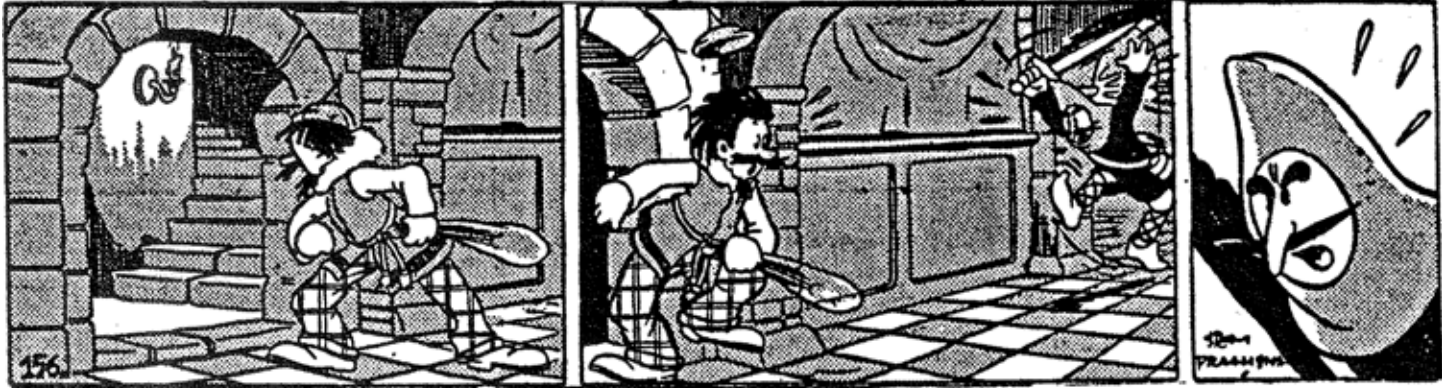
En Humpo deelde aan de bewaker een klap uit, die zo goed aankwam, dat de ontvanger alle kwade gedachten vergat en in diepe rust verzonken op de vloer gleed.

„Ziezo”, zei Humpo, de knuppel oprappend die de bewaker had laten vallen. „En nu

naar de Graaf. Laten we hopen, dat we nu geen tegenwerpen meer van iemand mogen ondervinden onderweg!”

Hij raapte en passant de mooi glimmende helm van de bewaker op en zette die op zijn hoofd, om eventuele nieuwe aanvallen des te beter te kunnen opvangen.

156. Geen moment rust

156. Het was Humpo Hotsflots echter nog niet vergund, ongestoord zijn belangrijke boodschap aan de Graaf over te brengen. Toen hij juist een trap wilde bestijgen, waarvan hij vermoedde, dat die naar de vertrekken van de Graaf zou leiden, klonk er een woeste schreeuw achter hem,

„Wat nu weer?” zuchtte Humpo, die vond dat het nu welletjes was met de avonturen. „Ik heb geen moment rust vannacht. Had ik maar nooit dat gekke schilderij van die ruïne gemaakt! Dan zat ik nu rustig in mijn atelier en las mijn boek uit.....”

Maar dat was nu eenmaal niet zo. De

schreeuw was geuit door Ridder Karel van Krappensteyn, die met een getrokken zwaard op Humpo Hotsflots toe kwam gerend en erg boos keek.

„Ooei, oe! Hij heeft een sabel!” stotterde Humpo. „Dat kost me mijn hoofd, als ik niet oppas!”

157. De Markies staat zijn mannetje

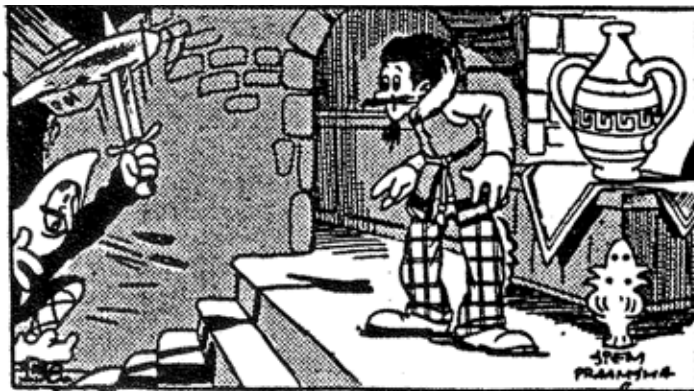

157. Humpo Hotsflots greep de knuppel, die hij van de poortwachter had afgenomen stevig in zijn beide handen en klom twee tredjes de trap op, zich zodoende verschuilend achter de muur, vastbesloten zijn huid zo duur mogelijk te verkopen. Hij hoorde Karel Krappensteyn met rasse schreden naderen en hief de knuppel in de lucht.

„Kom nu maar op”, fluisterde hij, meer tegen zichzelf dan tegen zijn aanvaller. „De Markies is gereed en staat zijn mannetje!”
Toen de ridder dan ook zijn hoofd op de hoek van het poortje stak, liet Humpo Hotsflots met kracht de knuppel neersuizen op het uitgestoken zwaard van Ridder Karel, die tenslotte óók niet gek bleek te zijn.

De knuppel kwam met zulk een kracht op het zwaard van de Ridder neer, dat hij in in tweeën spleet en halverwege het zwaard onwrikbaar bleef zitten. „Ohe!” riep Humpo in gedachten. „alle verftubetjes en penselen nog aan toe! Nu ben ik ontwapend!”
Hij raapte nog gauw de helm op, die door de slag van zijn hoofd was geroid en stooft zo snel hij kon de trap op naar boven.

158. *Blijf staan als je durft!*

158. Maar Ridder Karel liet het hier niet bij zitten. Hij hief het thans met een knuppel versierde zwaard op en holde zo hard als hij maar enigszins kon achter Humpo aan, de trap op.

„Blijft eens staan, als je durft!” riep hij woedend, terwijl hij het dubbele wapen ge-

vaarlijk in het rond zwaaide. „Blijf eens staan!” „Ik zou je hartelijk danken” mompelde Humpo, die nu boven aan de trap was gekomen. „Ik durf niet, net zoals je zegt”, en hij keek vertwijfeld om zich heen, of hij niet gauw een ander wapen kon

vinden om zijn belager af te weren. Toen viel zijn oog op een enorm grote vaas en hij vermoedde, dat die vaas hem nog wel eens goede diensten zou kunnen bewijzen. Hij pakte hem op en zwaaide het ding hoog boven zijn hoofd naar achter.....

159. Daar kunnen Ridders niet tegen

159 Ridder Karel was nu Humpo Hotsflots tot op zes tredjes genaderd en hij was al bijna zeker van zijn overwinning op de nietige Markies, toen de vaas, die Humpo op het meest geschikte ogenblik had losgelaten, hem midden in het ridderlijk gelaat trof. Ridders schijnen er absoluut niet tegen te kunnen, dat men hen vazen in het gezicht werpt, want ridder

Karel verloor zijn evenwicht, mompelde een heel lelijk woord en viel met een gerinkel van brekend aardewerk alle tredjes weer af, die hij zoeven met moeite had beklommen. Hij legde op deze manier in minder dan geen tijd deze afstand af en bleef beneden versuft liggen temidden van de scherven, terwijl zijn zwaard met de daaraan gehechte knuppel dwars over zijn rug

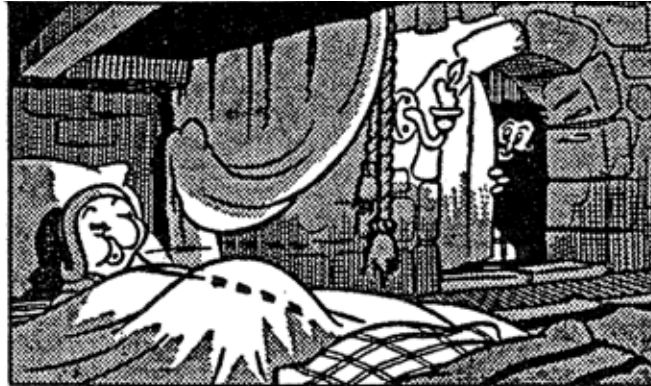
een plaats vond, zonder hem evenwel pijn te doen.

„Dat is dat!“ mompelde Humpo Hotsflots, die natuurlijk niet meegegaan was op deze reis. „Die heeft voorlopig zijn bekomst! Even luisteren, of ik nog geluid hoor.....“

Maar het was doodstil en het bleef zo. Alles ademde een diepe rust.

160. De Graaf zaagt

160 „En nu naar de Graaf”, zei Humpo Hotsflots. „Laten we hopen, zonder verdere moeilijkheden. Maar wat hoor ik toch? Zijn ze daar aan het werk met een zaag, of zou een van de bedienden zulk een geluid produceren?” Hij keek om de hoek van een

deur, die op een kier stond vanwege de frisse lucht en ontdekte..... de Graaf in hoogst eigen persoon! Deze lag in diepe rust verzonken, onbewust van de plannen, die tegen hem en zijn Graafschap werden gesmeed in zijn eigen kasteel. En hij

snurkte, dat het een aard had. „Heer Graaf riep Humpo. „Wordt wakker! Ik heb een belangrijke mededeling voor u!”

De Graaf was in een ogenblik klaar wakker en keek verstoord om zich heen.

161. Kunt gij een trompet steken?

161. „Wat is de reden, dat gij zich on-aangedend in mijn slaapvertrek ophoudt?“ vroeg de Graaf, een beetje uit zijn humeur, omdat hij zo plotseling wakker had moeten worden.

„Een heel belangrijke reden!“ antwoordde Humpo Hotsflots en hij vertelde de Graaf van het complot, dat ridder Karel tegen hem gesmeed had en alles, wat na de

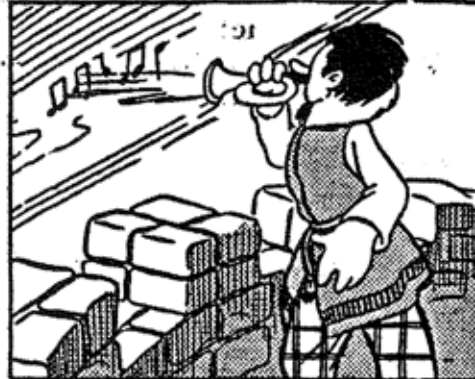
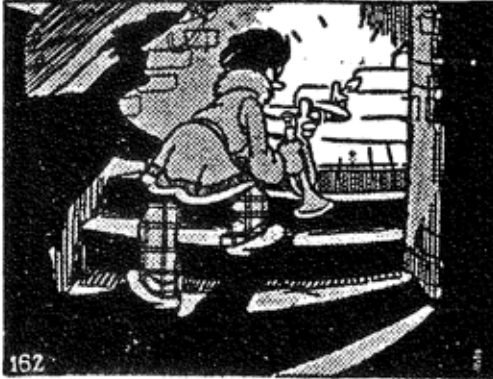
ontdekking van Humpo ervan was gebeurd.

„Ik begrijp niet, hoe ridder Karel uit die gegrendelde kamer is gekomen“, besloot Humpo Hotsflots, „maar hij is in ieder geval op vrije voeten en dat zullen zijn mannen dus ook wel zijn. Uw Graafschap is in gevaar, Heer Richard!“

„Heb dank, Heer Markies!“ zef Graaf

Richard, die inmiddels uit zijn bed geklommen was en zijn zwaard omgord had. „Heb dank! Ik zal mijn mannen waarschuwen, dat ze de strijd met de mannen van Ridder Karel aanbinden. Kunt gij een trompet steken?“ En hij haalde van een spijker aan de muur een soort hoorn, om die Humpo in de hand te drukken.

162. Humpo steekt de trompet

162 „Het is maar goed, dat ik op school ben geweest” zuchtte Humpo, terwijl hij de trappen beklom van de uitkijktoren. „Als ik nooit het versje „Kom, steekt de trompet” had gehoord, zou ik nooit geweten hebben, dat steken blazen betekent. En als we op school niet een school-jazz-band hadden gehad, had ik nu niet geweten, hoe ik,

zo'n ding moest blazen! Ja, ja, ik kon al heel aardig op de trompet terecht, al zeg ik het zelf en al is er hier niemand, om het te beamen.....”

Op de toren gekomen, zette Humpo het instrument aan de mond en blies iets. Hij wist helemaal niet wat het signaal „alarm” was, maar hij blies maar zo'n beetje in

het wilde weg, hopende dat het de indruk zou maken, dat het kasteel in doodsnood verkeerde. Hij blies achtereenvolgens de „Buggle call rag”, „Sweet sue”, Dinah” en „Fietsen op de heide”, toen alles van achter naar voren en toen probeerde hij alles door elkaar, wat heel moeilijk was.

163. De poort gaat aan stukken

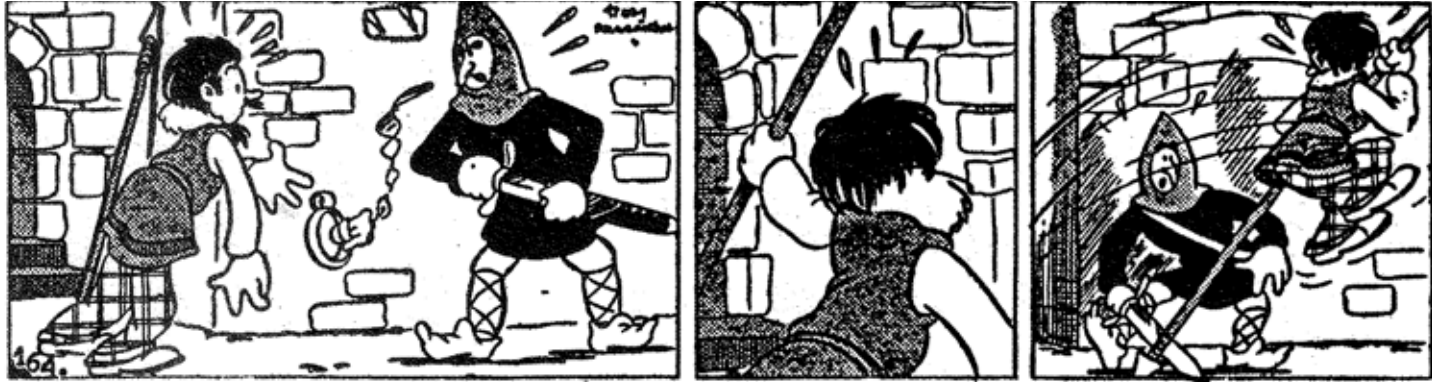
163. Toen Humpo Hotsflots geen adem meer over had, was ook zijn fantasie uitgeput. Hij besloot daarom zijn geblaas nu maar eens te staken en eens te zien wat het resultaat van zijn geschetter geweest was. Nu, Humpo kon trots zijn. In alle gebouwen en bijgebouwen van het kasteel

waren lichten aangegaan en Humpo hoorde beneden zich allerlei bevelen schreeuwen. In minder dan geen tijd holden tientallen mannen, tot de tanden gewapend over de pleinen en binnenplaatsen en begonnen allereerst de voorpoort te bestormen. Toen ze ontdekten dat die gesloten was, sloegen ze

hem aan stukken en holden door de nu ontstane opening allemaal de gangen in, op zoek naar de vijand.

„Zo, dit is dus het begin van 'n oorlog”. mompelde Humpo en hij verliet schichtig het platform van de toren. „En die heb ik ontketend!”

164. Een speer als polsstok

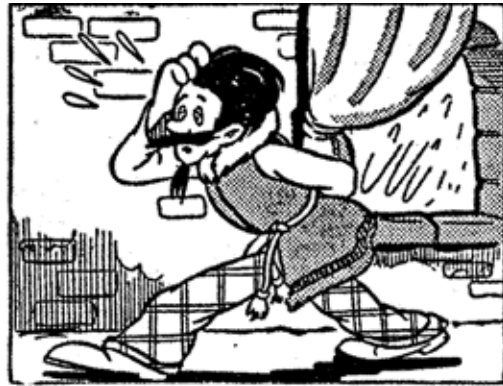
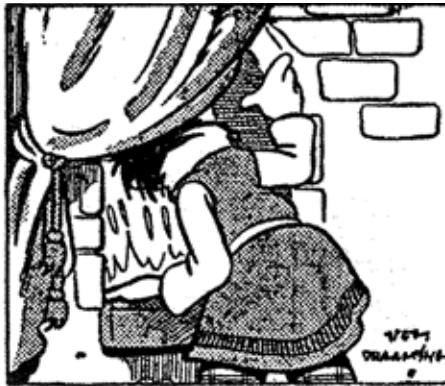
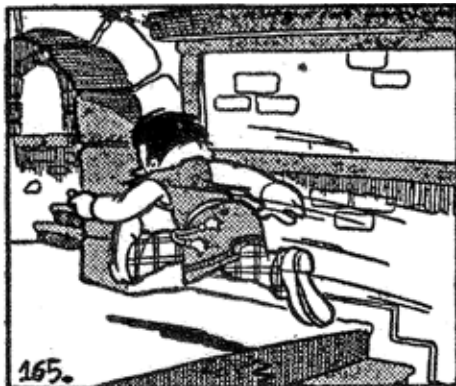

164 Humpo Hotsflots wist nu niet zo goed meer, wat hij in dit kasteel moest doen. Hij had natuurlijk kunnen meevechten, maar hij had een verschrikkelijke hekel aan alles wat naar oorlog zweemde en in de tweede plaats hoopte hij, door 't kasteel nu te verlaten, dat hij eindelijk eens

rust zou krijgen. Hij schrok zich dan ook een hoedje, toen hij plotseling weer tegenover de ridder stond, die hem kwaadaardig aankeek en al begon zijn zwaard te ontbloten. Humpo bedacht zich niet lang, maar greep een speer, die hij gelukkig juist in zijn buurt zag staan, nam een aanloopje, en

de speer nu als polsstok gebruikend, zweefde hij een ogenblik later met een sierlijke boog over de Ridder heen, nog voordat deze de tijd had gehad, zijn zwaard te trekken. „Tot morgen”, groette Humpo beleefd. Ridder Karel was sprakeloos.

165. Vreemde wereld

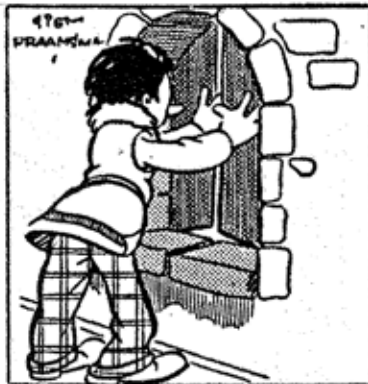
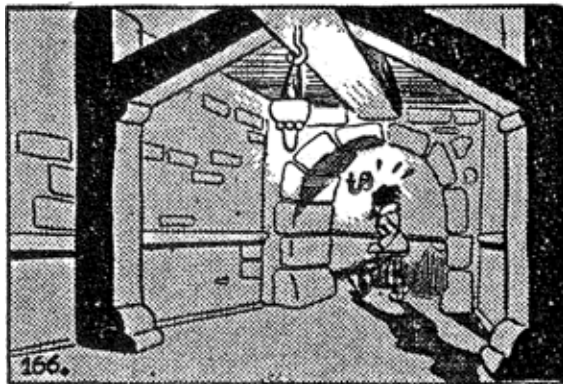

165. Het begon Humpo Hotsflots nu danig te vervelen, om steeds maar weer achtervolgd en belaagd te worden en daarom zocht hij op een middel om uit het kasteel te komen. Hij holde zo hard als hij kon uit de buurt van Ridder Karel, die nog steeds van plan was, hem aan zijn zwaard te rijgen, als hij er de kans toe kreeg, en zocht

de voorzijde van het kasteel op. „O, o, wat een lawaai is dat buiten!” schrok hij, toen hij de rauwe kreten en het wapengekletter van de oorlogvoerende mannen buiten opving. Hij keek uit het venster en zag, dat de strijd in volle gang was, zodat er de eerste tijd voor Humpo geen kans bestond het kasteel aan de voorkant te verlaten.

„Och, och, och!” zuchtte hij hoofdschuddend. „Waarom moeten de mensen toch altijd ruzie maken? De een wil graaf worden terwijl de ander daarentegen Graaf wil blijven! En daarom vechten nu al die mensen, die er eigenlijk niets mee te maken hebben tegen andere mensen, die er eigenlijk ook niets mee te maken hebben! Vreemde wereld.....”

166. Weer het water in

166. Toen Humpo Hotsflots tot de conclusie was gekomen, dat hij op een vreemde wereld leefde, liep hij langzaam en nog steeds diep in gedachten van het venster weg. Hij besloot, nu te proberen om aan de achterkant van het kasteel te ontsnappen en dan het kasteel verder links te laten liggen.

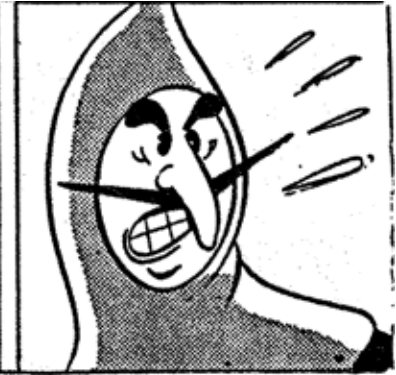
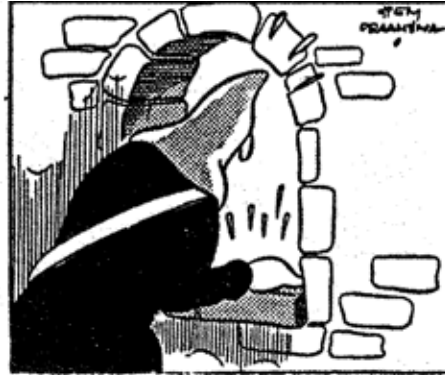
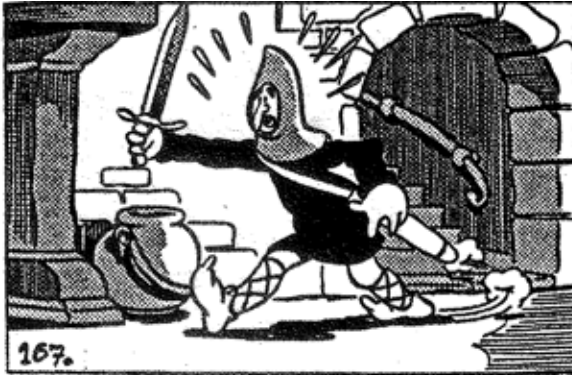
„Hier moet de achterkant van het kasteel zijn”, mompelde hij. „Men heeft alle luiken dicht gedaan, dat is zeker voor eventuele aanvallen aan de achterzijde.....”

Hij maakte een van de luiken open en keek naar beneden. „Alweer die slotgracht vlak beneden me!” schrok hij. „En al vind ik nu een ijskoud bad midden in de winter

wel leuk, twee ijskoude baden kort na elkaar zou de dokter mij toch vast en zeker verbieden. Maar ik geloof dat er niet veel anders op zit.....”

Humpo klom kordaat op het kozijn en liet zich voor de tweede maal die nacht in het water zakken,

167. Waar is de onverlaat?

167. Inmiddels liep Ridder Karel Krappensteyn van Modderhagen met ene gezicht als een oorworm en een stemming om bang van te worden met getrokken zwaard rond en doorzocht alle zalen en gangen, of hij de Markies Humphots van Flotsendael vinden kon. Nu, deze had juist het kasteel ver-

laten, dat hebben jullie gezien, dus Karel kon zoeken zoveel hij wilde.

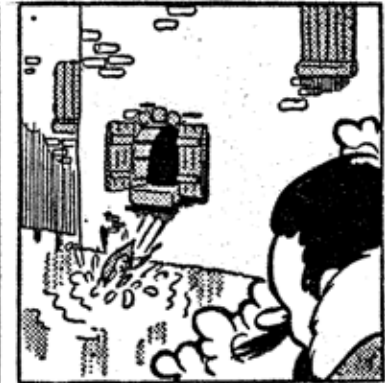
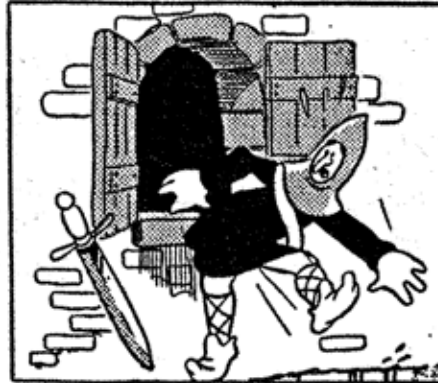
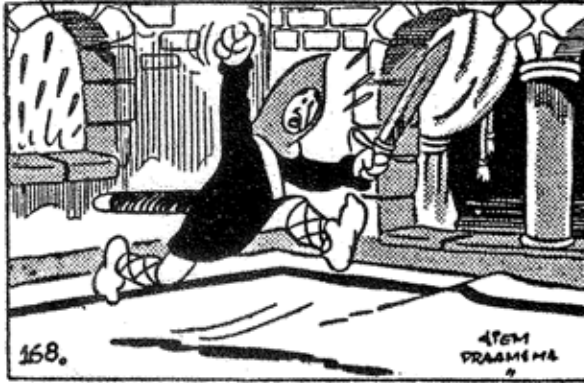
„Waar is die onverlaat van een Markies die tracht mijn plannen te doen mislukken? riep hij woedend uit. „Neemt hij soms deel aan de strijd in het leger van de Graaf? Dat zal ik eens trachten te weten te komen

En hij zocht een raam aan de voorzijde

van het kasteel op, teneinde te zien of hij Humphots nergens ontdekken kon. Hij zag hem natuurlijk nergens, „maar wat hij wel zag, was, dat zijn leger, dat dapper gevochten had, zich juist op het punt stond over te geven. En dat was natuurlijk niet zo'n vrolijk gezicht voor onze ridder. Hij zette dan ook geen vrolijk gezicht.

168. De Graaf wil Humpo vierendelen

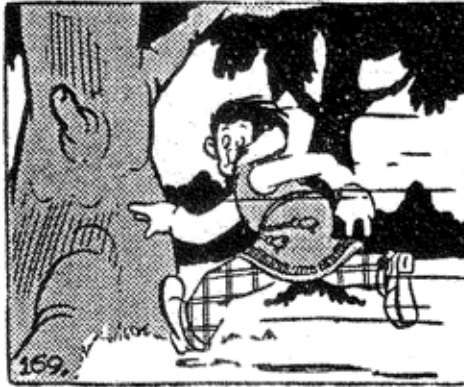

168. „Waar is die Markies!” riep hij brullend uit. „Die edelman, die de naam van edelman niet verdient! Die een eerlijke strijd om de macht van twee edellieden wil verhinderen! Waar is hij? Dat hij hier kome, opdat ik hem vierendele!”

Nu, Humpo Hotsflots hoorde dit natuurlijk niet, want hij was juist aan de andere kant van de slotgracht aangekomen en uit het water gekropen. Het staat trouwens te betwijfelen of hij hard zou zijn komen aansnellen, als hij de wraakzuchtige woorden

van de ridder had gehoord. Deze, die had gezien, dat zijn strijd verloren was, zocht nu naar een middel, om het kasteel te verlaten. En het toeval wilde, dat hij dezelfde weg nam als Humpo, zodat deze een paar minuten later Ridder Karel eveneens in het water zag springen.....

169. Een dikke boom

169. Humpo Hotsflots had de ridder dus in het water zien springen en vermoedde al, dat de strijd zich in het voordeel van de Graaf gekeerd had en dat Ridder Karel nu maakte dat hij van het strijdtoneel wegkwam. „Maar ook dáár zal de Markies

Humphots van Flotsendael een stokje voor steken”, mompelde Humpo. Hij liep zo snel als hij kon met zijn natte kleren de weg op tot hij bij een dikke boom belandde. Hij klom er in en bleef zitten wachten op een dikke tak, terwijl hij steeds tussen het ge-

bladerte doorkeek om te zien, hoe de zaken zich ontwikkelden. Nu, dat ging naar wens. Toen Humpo een paar minuten lang in zijn schuilplaats zat, zag hij de Ridder hard komen aanhollen.....

170. Een baal zout van honderd pond.

170. Toen ridder Karel op het punt was aangekomen, dat hij recht onder de plaats was, waar Humpo Hotsflots zich tussen de bladeren had verscholen, liet Humpo zich eensklans van zijn tak glijden en stortte zich op de riddel. Deze verloor door het gewicht, dat hij zo plotseling op rug voelde

neerkomen, onmiddellijk het bewustzijn en bleef ter plaatse liggen met dezelfde geestgesteldheid als een baal zout van honderd pond.

„Je verdiende loon“, meende Humpo, die meteen begon, de ridder onder de armen op te tillen en hem op zijn rug te hijsen.

Moet je maar niet opstaan tegen het wettig gezag van de Graaf!” Hij wist zelf wel niet precies of dat wel goed was, maar het klonk in ieder geval indrukwekkend. Hij sjouwde dus de ridder op zijn nek en wandelde met hem weg, weer in de richting van het kasteel, tenelnde hem aan de graaf af te leveren als krijgsgevangene.

171. De eer is gered

171. Toen Humpo Hotsflots met zijn zware vracht op de rug vlak bij het kasteel gekomen was, rook hij een sterke brandlucht en toen hij het kasteel plotseling in zich kreeg zag hij, dat het volkomen in brand stond. Dikke rookwolven hingen in de lucht en het geknetter van brandend hout, soms afgewisseld door een knal, als er iets uit elkaar sprong, klonk Humpo in de oren. Hij liep met de ridder op zijn rug naar de voorzijde van het kasteel en ont-

waarde aldaar de Graaf die met omhooggeheven hand groette.

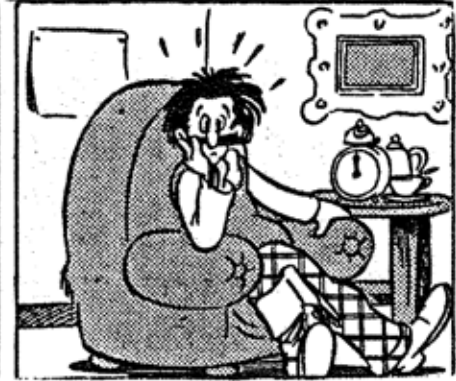
„Hallo!” riep Richard Rijckenburgh van den Brockenhoven. „Zijt gij daar, mijn waarde Markles? Ik miste u reeds onder mijn mannen!”

Hij zag nu plotseling wat het was, dat Humpo op zijn schouder meedroeg. „Aha!” Ik zie, dat gij de aanvoerder van de rebellen hebt verslagen? Prachtig, prachtig!” en hij schudde Humpo hartelijk de hand.

„Wat jammer van dat mooie kasteel.” vond Humpo. „O, dat is niets!” antwoordde de Graaf lachend. „Ik heb vannacht een kasteel, 43 beste soldaten en mijn allerbeste zwaard verloren, maar dat geeft allemaal niets! Mij eer is gered!” hij toonde Humpo zijn zwaard, dat in tweeën gebroken was en vol deuken zat.

„Maar mijn eer is gered” zei hij nogmaals. De rookwolven kwamen nu op ons tweetal aanzetten en hulde het in een ondoorzichtig waas.

172. Terug in zijn atelier!

172. De rookwolken werden nu zo dik, dat Humpo Hotsflots op een gegeven ogenblik de Graaf niet meer kon zien.

„Hallo, Graaf! Waar bent u?” riep Humpo, maar hij kreeg geen antwoord. De rook werd steeds dikker. „Ik begrijp er niets van.” zei hij, „zo zie ik de Graaf en zo

zie ik hem niet!”

Hij bleef een poosje staren en zag tot zijn voldoening, dat de rook iets ijler begon te worden. Hij kon er nu tenminste weer doorheen kijken. Maar de Graaf bleek verdwenen, evenals de Ridder, die nog steeds op de grond behoorde te liggen. Nu werd

de rook dunner en dunner, tot er eindelijk geen rook meer te bespeuren was. En Humpo bevond zich weer in zijn atelier, waar hij zich onthutst in zijn fauteuil liet zinken. De wekker wees nog steeds 12 uur aan.....

E I N D E

1. HET GEHEIM VAN DE SCHILDERIJLIJST.

Humpo krijgt de opdracht een schilderij te maken dat in een bestaande lijst moet passen. De lijst wordt echter gestolen en dan begint het avontuur....

* * *

*Humpo
Hotsflots*

* * *

2. DE BILJETJESDRUKKERS.

Humpo raakt een penseel kwijt in een mysterieuze hut in een bos. Als hij er naar gaat zoeken raakt hij in de problemen....

3. KONING VOOR EEN DAG.

Humpo en Evelientje proberen een radio zend- en ontvangtoestelletje uit. Ze gaan daarvoor het dak op, maar Humpo kijkt niet goed uit waar hij loopt....

4. HET LEVENDE SCHILDERIJ.

Humpo heeft een kasteel-ruïne gechilderd. Als hij later in de avond naar het kunstwerk zit te staren lijkt het schilderij wel tot leven te komen....

5. DE MISLUKTE BESTELLING.

Humpo moet een schilderij afleveren, maar als hij op weg is gegaan ontdekt hij dat hij het juiste adres vergeten heeft. Hij belt bij het verkeerde huis aan....